

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

navrhovatele: **M. O.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Michalem Filoušem
sídlem Ostravská 501/16, 779 00 Olomouc

proti
odpůrkyni: **obec Suchonice**
sídlem Suchonice 29, 783 57 Suchonice
zastoupená advokátem Mgr. Robinem Mlynářem
sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy o stanovení místního koeficientu daně z nemovitosti, vydaného zastupitelstvem obce Suchonice dne 26. 6. 2024

takto:

I. Návrh se **zamítá**.

II. Navrhovatel je **povinen** zaplatit odpůrkyni na náhradě nákladů řízení částku 24 538,80 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Robina Mlynáře, sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Zastupitelstvo obce S. schválilo dne 26. 6. 2024 usnesení č. 10/14/2024, jímž vydalo opatření obecné povahy (dále „OOP“) o stanovení místního koeficientu daně z nemovitých věcí ve výši 3 podle § 12 odst. 1 písm. b) zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí, ve znění účinném od 1. 1. 2025, tj. ve znění zákona č. 349/2023 Sb., kterým se mění některé zákony

v souvislosti s konsolidací veřejných rozpočtů (dále „konsolidační zákon“). Tímto koeficientem se násobí daň poplatníka za jednotlivé ve výroku OOP vymezené nemovité věci v k. ú. S.

2. Navrhovatel je vlastníkem pozemků parc. č. X, st. XA, XB, XC, XD, XE, st. XF a st. XG, všech v k. ú. X, jichž se napadené OOP týká. Na těchto pozemcích se nachází areál, v němž působí mj. společnosti B., a. s., která v něm zpracovává odpad. Navrhovatel podal proti návrhu OOP námitky, které odpůrkyně zamítla.

B) Shrnutí obsahu podání účastníků

3. Účastníci řízení vyjádřili svá stanoviska v obsáhlých podáních. V podrobnostech soud zmíní jejich argumentaci až spolu s jejím vypořádáním, v této kapitole shrnuje jen podstatu jejich podání.

Návrh

4. Navrhovatel se domáhal zrušení napadeného OOP v části týkající se jeho pozemků. Napadené OOP je podle něj předně nezákonné proto, že bylo vydáno na základě zákona, který nebyl v době jeho vydání účinný, zastupitelstvo nerozhodlo o zahájení řízení o jeho vydání a nesprávně je vyznačeno také datum jeho účinnosti.
5. Odůvodnění napadeného OOP je podle navrhovatele obecné a zejména nepodložené, jednotlivé argumenty nepřiléhavé a tendenční, a tudíž nepřezkoumatelné a diskriminační. OOP tak představuje libovůli odpůrkyně, jež protiústavně zatěžuje vlastnické právo navrhovatele. Jestliže odpůrkyně neprokázala, že areál provozovaný na pozemcích navrhovatele způsobuje jakýkoli negativní environmentální dopad na území obce, není třeba činit „environmentální opatření“, k jejichž financování má sloužit zvýšený daňový výnos. Zdůvodněna též nebyla výše koeficientu.
6. Nepřezkoumatelné je podle navrhovatele i rozhodnutí odpůrkyně o jeho námitkách. Odpůrkyně nevysvětlila odlišný přístup k vlastníkům jednotlivých pozemků v předmětném areálu, a dále při vypořádání námitek uvedla nepravdivá tvrzení o množství nákladní dopravy z a do areálu, která se s ohledem na jeho umístění uskutečňuje skrz obec jen v zanedbatelném rozsahu, ani nepodložila svá fabulační a nepravdivá tvrzení o tom, že je tento areál znečišťovatelem území obce a že je v něm pracováno s nebezpečnými odpady.

Vyjádření odpůrkyně

7. Odpůrkyně požadovala zamítnutí návrhu. Uvedla, že konsolidačním zákonem byl sice § 12 zákona o dani z nemovitých věcí novelizován až s účinností od 1. 1. 2025, avšak možnost stanovit místní koeficient pro výpočet daně opatřením obecné povahy upravuje i § 16b téhož zákona, který nabyl účinnosti již 1. 1. 2024. O vydání OOP rozhodlo zastupitelstvo na svém zasedání 24. 4. 2024.
8. Odůvodnění napadeného OOP podle odpůrkyně vyhovuje zákonným i judikатурním požadavkům. Zdůraznila, že navrhovatel je přičitatelná činnost společnosti B., a.s. (dále „B.“), neboť je jediným společníkem jediného akcionáře této společnosti. B. na pozemcích navrhovatele provozuje činnost v podobě drcení a zpracování odpadů, které dováží desítkami nákladních vozidel, přičemž tato doprava má vliv na technický stav a sjízdnost obslužných pozemních komunikací v lokalitě i na kvalitu ovzduší a emise hluku, na něž si obyvatelé obce stěžují. Zvýšený daňový výnos využije odpůrkyně primárně ke snižování dopadů uvedených negativních externalit. Požadavek na konkrétní zdůvodnění zvolené výše

koeficientu prostřednictvím výpočtů a kalkulace nákladů označila za přemrštěný. S námitkami navrhovatele se vypořádala způsobem odpovídajícím jejich obecnosti. Diskriminaci navrhovatel namítl konkrétně jen ve vztahu k jednomu pozemku, s čímž se odpůrkyně vypořádala. Navrhovatel podle ní není obětí libovůle ani diskriminačního jednání, místní koeficient nebyl stanoven jen ve vztahu k jeho nemovitostem.

Replika navrhovatele

9. Navrhovatel v replice označil argumentaci odpůrkyně různou účinností § 12 a § 16b zákona o dani z nemovitých věcí za extenzivní, nepřipustný a oportunistický výklad zákona, a postup odpůrkyně za rozporný s čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR. Odůvodnění napadeného OOP podle navrhovatele nesplňuje nejen požadavky zákona a judikatury, ale ani požadavky důvodové zprávy a metodického doporučení, jež ukládají obcím povinnost důvody pro stanovení koeficientu podrobně vyložit, zejména z důvodu hrozící diskriminace, a opřít o relevantní podklady, což odpůrkyně neučinila. Dále namítl, že odpůrkyně záměrně zkreslila obsah závazného stanoviska k posouzení vlivu záměru na životní prostředí a obsah rozptylové studie a že svá prohlášení o zvýšené nákladní dopravě, stížnostech občanů a tvrzených negativních externalitách nedoložila.

Duplika odpůrkyně

10. Odpůrkyně v duplice odkázala na stanovisko Ministerstva financí, potvrzující její závěr o existenci zákonného zmocnění k vydání napadeného OOP a ohradila se vůči nařčení ze zkreslování obsahu závazného stanoviska. V následném podání pak ještě upozornila na recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) řešící danou problematiku.

C) Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud v souladu s § 101d zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) přezkoumal napadené OOP v rozsahu a v mezích návrhových bodů, přičemž podle § 101b odst. 3 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání. O věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.

Zákonné zmocnění k vydání napadeného OOP

12. Za stěžejní důvod nezákonnosti napadeného OOP označil navrhovatel absenci účinného zákonného zmocnění odpůrkyně k jeho vydání.
13. Podle § 12 odst. 1 písm. b) zákona o dani z nemovitých věcí *místní koeficient ve výši od 0,5 do 5,0, a to s přesností nejvýše na jedno desetinné místo, může obec stanovit opatřením obecné povahy vydaným zastupitelstvem obce v případě místního koeficientu pro vymezené nemovité věci.*
14. Podle § 16b odst. 1 téhož zákona *obec je povinna elektronicky zaslat stejnopis opatření obecné povahy vydaného podle tohoto zákona správci daně nejpozději do 30. června kalendářního roku bezprostředně předcházejícího zdaňovacímu období. K opožděně zaslanému opatření obecné povahy se v tomto zdaňovacím období pro účely daně z nemovitých věcí nepřihlíží.*
15. Jak již upozornila odpůrkyně ve svém posledním písemném podání, zabýval se výkladem citované právní úpravy v nedávné době NSS v rozsudku ze dne 24. 7. 2025, č. j. 1 Afs 82/2025-33, ve věci obdobného OOP vydaného obcí L. V kapitole III. a) uvedeného rozsudku NSS nejprve uvedl, že citovanou úpravu do zákona o dani z nemovitých věcí vložil konsolidační zákon, jenž obecně nabyt účinnosti 1. 1. 2024 s několika výjimkami, do nichž spadá mj. právě i možnost stanovit

místní koeficient opatřením obecné povahy v § 12 (čl. CXIV tohoto zákona), jež nabyla účinnosti až k 1. 1. 2025. Úprava notifikace v § 16b však byla účinná již od 1. 1. 2024, přičemž podle důvodové zprávy měla odložená účinnost poskytnout „lepší možnost adaptace na novou právní úpravu ze strany poplatníků, obcí i správce daně“ (důvodová zpráva k čl. CIX konsolidačního zákona).

16. Následně NSS shrnul podstatné skutkové okolnosti projednávané věci. Zastupitelstvo obce L. schválilo OOP, v němž vymezilo nemovité věci, pro které stanovilo koeficient daně, dne 19. 6. 2024, následně jej vyvěsilo na úřední desce a podle poučení nabylo účinnosti v souladu s § 173 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, patnáctým dnem po dni vyvěšení, takže všechna data připadla na dobu, ve které byla úprava v § 12 odst. 1 písm. b) zákona o dani z nemovitých věcí umožňující tímto způsobem koeficienty daně z nemovitosti upravit sice *platná*, ale nikoliv *účinná*. Na tomto místě krajský soud podotýká, že v nyní posuzované věci jsou relevantní časové skutkové okolnosti shodné, neboť zastupitelstvo odpůrkyně vydalo napadené OOP dne 26. 6. 2024 a téhož dne jej vyvěsilo na úřední desce obce, takže nabylo účinnosti 11. 7. 2024.
17. Poté NSS v odst. [17] až [29] uvedeného rozsudku uvedl (krajský soud vybírá stěžejní argumentaci, pro úplnost odkazuje na celé znění dostupné na www.nssoud.cz):

[17] Rozšířený senát konstatoval, že opatření obecné povahy se do sféry adresátů dostávají podobně jako normativní právní akty. Lze u nich totiž rozeznat okamžik schválení, vydání (publikace) a účinnosti. Doba mezi vydáním opatření obecné povahy a nabytím účinnosti je pak jakousi kvazilegisvakanční lhůtou, po jejímž uplynutí opatření obecné povahy nabývá vždy účinnosti. Účinnost opatření obecné povahy znamená, že se stává závazným (usnesení rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 9 Ao 7/2011 - 489, č. 2606/2012 Sb. NSS, body 22 až 25). Obdobně navazující judikatura s účinností opatření obecné povahy spojuje okamžik, kdy jsou jeho adresáti povinni se jím řídit (rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2013, č. j. 1 Aos 2/2013 - 135, bod 48).

[18] Daň z nemovitých věcí ovšem vykazuje určitá specifika, jelikož je založena na časových cyklech odpovídajících vždy celému kalendářnímu roku. Zdaňovacím obdobím je kalendářní rok a ke změnám skutečností rozhodných pro daň v průběhu roku se nepřiblíží (§ 12c zákona o dani z nemovitých věcí, ve znění od 1. 1. 2014). Zároveň se daň stanovuje podle stavu k 1. lednu roku, na který se stanovuje (§ 13b odst. 1 téhož zákona, ve znění od 1. 1. 2016). [...]

[19] Nepřiblížení ke změnám v průběhu zdaňovacího období nově potvrzuje i § 16b zákona o dani z nemovitých věcí, ve znění od 1. 1. 2024. Jak poukázal stěžovatel, opatření obecné povahy je podle § 16b odst. 1 citovaného zákona nutné zaslat správci daně nejpozději do 30. června kalendářního roku bezprostředně předcházejícího zdaňovacímu období, a to pod sankcí nepřiblížení ve zdaňovacím období následujícím. Zároveň podle § 16b odst. 2 téhož zákona, ve znění od 1. 1. 2024, platí, že [k] výroku opatření obecné povahy vydanému podle tohoto zákona vztahujícímu se ke zdaňovacímu období, které započalo přede dnem nabytí jeho účinnosti, se pro účely daně z nemovitých věcí ve vztahu k tomuto zdaňovacímu období nepřiblíží.

[20] Podle uvedené zákonné úpravy, která byla platná a účinná již v okamžiku přijímání napadeného opatření, nelze místní koeficienty pro vymezené nemovitosti nastavit od libovolného okamžiku. Zastupitelstvo obce musí vydané opatření obecné povahy zaslat správcům daně do 30. 6. roku předcházejícího tomu, v němž se má aplikovat. Jakékoliv následné změny nemají vliv na již stanovenou daňovou povinnost a promítnou se nikoliv v následujícím,

ale až přespříštím zdaňovacím období. V souladu s tím byla úprava místních koeficientů v napadeném opatření zamýšlena až pro rok 2025, neboť poprvé až k 1. 1. 2025 bylo možné posuzovat skutečnosti rozhodné pro stanovení daně.

[21] Jakkoliv tedy napadené opatření bylo formálně účinné již v průběhu roku 2024, kdy zákonné zmocnění pro jeho vydání ještě nebylo účinné, v důsledku zvláštních pravidel daně z nemovitosti nebylo s to vyvolat jakékoliv právní důsledky. Napadené opatření tak mělo odloženou aplikovatelnost, a to na 1. 1. 2025. [...]

[23] Nejvyšší správní soud v projednávané věci považuje za klíčové, že aplikovatelnost napadeného opatření byla na základě zvláštních pravidel daně z nemovitých věcí odložena až na 1. 1. 2025 a ke stejnému okamžiku nabyl účinnosti i zákonný základ opravňující obce vydat taková opatření obecné povahy.

[24] Ačkoliv zákonné zmocnění bylo v okamžiku přijetí napadeného opatření toliko platné a nikoliv účinné, neznámá to, že by nebyla dána pravomoc odpůrce takové opatření vydat. Napadené opatření za této situace mohlo i (formálně) nabýt účinnosti, avšak s ohledem na odloženou účinnost zmocňovacího zákonného ustanovení od 1. 1. 2025 nemohlo být do té doby aplikováno, nebylo vymahatelné a nijak nezasahovalo do práv a povinností jeho adresátů. K tomu mohlo dojít až ke dni 1. 1. 2025, kdy nabýlo účinnosti zmocňovací ustanovení v § 12 odst. 1 písm. b) zákona o dani z nemovitých věcí. Takový výklad ostatně zcela odpovídá i samotné konstrukci této daně, jak ji kasační soud popsal výše. V takovém případě byl dodržen i princip výhrady zákona stanovený v čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, resp. specificky pro oblast daní a poplatků v čl. 11 odst. 5 Listiny. [...]

[26] Také účinnost úpravy notificační povinnosti k 1. 1. 2024 považuje kasační soud za poukaz zákonodárce na to, že možnost stanovení koeficientu u vybraných nemovitostí se vztahuje již k roku 2025. Účinnost k 1. 1. 2025 by totiž efektivně znemožnila stanovení koeficientů pro rok 2025, jejichž aplikaci musí notificační povinnost předcházet. Nicméně Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s argumentací stěžovatele, že již z § 16b zákona o dani z nemovitých věcí, ve znění od 1. 1. 2024, plyne oprávnění zastupitelstva vydat napadené opatření. Toto ustanovení totiž takové oprávnění neobsahuje a zabývá se pouze notificační povinností.

[27] Krajský soud dovodil, že v roce 2025 měly být koeficienty stanoveny ještě prostřednictvím obecně závazných vyhlášek (bod 47 napadeného rozsudku). To je ale nesprávný závěr, neboť zákonný základ pro takový postup nebyl již v roce 2025 účinný. Jak již dříve dovodila judikatura kasačního soudu, je-li bez náhrady zrušeno zmocňovací ustanovení pro vydání podzákonného právního předpisu správním úřadem a zároveň není zrušen právní předpis vydaný na základě zrušeného zmocňovacího ustanovení, stává se tento právní předpis – byť nadále zůstává formálně platný – neaplikovatelným (rozsudek NSS ze dne 23. 3. 2010, č. j. 4 As 17/2009-62, č. 2074/2010 Sb. NSS). Všechny obecně závazné vyhlášky vydané před účinností § 12 odst. 1 písm. b) zákona o dani z nemovitých věcí, tedy před změnou formy stanovování koeficientů pro vybrané nemovitosti na opatření obecné povahy, tak naopak nebylo možné v roce 2025 aplikovat.

[28] Kasační soud poukazuje i na určitou nelogičnost opačného výkladu, tj. že pro rok 2025 nebylo možné stanovit koeficienty opatřením obecné povahy. To by totiž znamenalo, že pouze v tomto roce by nešlo u vybraných nemovitostí stanovit koeficient. Jedna zmocňující norma totiž byla již neúčinná a druhá ještě účinná nebyla. V předcházejících letech to možné bylo (prostřednictvím obecně závazné vyhlášky – srov. nálezy pléna ÚS ze dne 18. 7. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 24/23), a bude to bezpochyby na základě výše rozebrané právní úpravy možné i v letech

následujících (prostřednictvím opatření obecné povahy). Je zřejmé, že nebylo cílem zákonodárce v roce 2025 znemožnit obcím stanovit místní koeficienty pro vymezené nemovité věci. Změna formy z obecně závazné vyhlášky na opatření obecné povahy byla naopak motivována zajištěním vyššího standardu ochrany dotčených osob při přijímání a případném soudním přezkumu úpravy místních koeficientů. S tím souvisí i určení data pro oznámení opatření správci daně, jelikož zákonodárce předpokládal skončení případných sporů před 1. lednem následujícího roku (srov. důvodovou zprávu k části deváté zákona č. 349/2023 Sb.). [...]

18. Krajský soud se závěry rozsudku NSS ztotožňuje, přičemž záměrně zvolil rozsáhlou citaci z jeho odůvodnění, neboť se v uvedených pasážích rozsudku NSS vypořádal se všemi argumenty, které účastníci na podporu svých výkladů předmětných ustanovení ve svých podáních uplatnili. Lze tak uzavřít, že odpůrkyně disponovala v době vydání napadeného OOP řádným zákonným zmocněním, a tudíž byla dána její pravomoc napadené OOP vydat.

Zahájení řízení a vyznačení účinnosti

19. Dále byl podle navrhovatele proces vydání napadeného OOP stížen vadou, spočívající v absenci rozhodnutí odpůrkyně o zahájení řízení o jeho vydání.
20. Podle § 101d odst. 2 věty první s. ř. s. soud zruší opatření obecné povahy, pokud opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem.
21. Podle konstantní judikatury ale nemůže být důvodem pro zrušení napadeného OOP jakékoli porušení procesních předpisů při jeho vydávání, nýbrž pouze podstatná procesní vada, v jejímž důsledku mohlo dojít k zásahu do právní sféry navrhovatele (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, č. 910/2009 Sb. NSS, bod 41, či rozsudky NSS ze dne 2. 9. 2010, č. j. 1 Ao 3/2010-161, bod 24, a ze dne 27. 7. 2017, č. j. 9 As 302/2016-68, bod 52). Není-li zřejmý vztah alespoň potenciální příčinné souvislosti mezi navrhovatelem namítaným pochybením a zásahem do jeho práv, soud se námitkou věcně nezabývá (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2014, č. j. 50 A 15/2014-50, č. 3212/2015 Sb. NSS).
22. Řízení o vydání OOP není správním řízením. Jedná se o specifický proces vedoucí k vydání OOP, které není ani správním rozhodnutím, ani právním předpisem. Podoba řízení o vydání OOP je upravena v § 172 a násl. správního řádu, případné odchylky od této obecné úpravy mohou stanovit zvláštní zákony, což ale zákon o dani z nemovitých věcí (kromě § 16b, který upravuje výše rozebíranou notifikační povinnost) nečiní, a tudíž je třeba v souladu s § 174 odst. 1 správního řádu na tento proces aplikovat ustanovení části druhé správního řádu upravující podobu správního řízení, avšak toliko přiměřeně.
23. Řízení o vydání OOP zahajuje správní orgán, který je příslušný k jeho vydání, z moci úřední, případně na žádost oprávněné osoby. Za počátek procesu vydání OOP označuje § 142 návrh opatření, který má správní orgán po projednání s dotčenými orgány doručit veřejnou vyhláškou podle § 25 správního řádu, již vyvěsí na své úřední desce, a to nejméně po dobu 15 dnů, a současně vyzvat dotčené osoby, aby k návrhu podávaly připomínky a námítky.
24. Z obsahu předložené pořizovací dokumentace soud zjistil, že je její součástí jak pozvánka na zasedání 13. Zastupitelstva obce S., konané 24. 4. 2024, jež byla vyvěšena na úřední desce odpůrkyně od 17. 4. 2024 a v níž je jako bod 6 uvedeno „opatření obecné povahy – daň z nemovitosti“, tak výpis z usnesení přijatých na uvedeném zasedání, v němž je

pod č. 6/13/2024 uvedeno: „*Zastupitelstva obce S. schvaluje návrh opatření obecné povahy*“, a dále veřejná vyhláška, již byl odůvodněný návrh zveřejněn, a výzva k podání připomínek a námitek, obě se záznamem o vyvěšení na úřední desce odpůrkyně od 24. 4. 2024 do 13. 5. 2024.

25. Obsah předložené dokumentace tudíž důvodnost tohoto návrhového bodu vyvrací a prokazuje, že proces pořizování napadeného OOP byl zahájen v souladu s § 172 správního řádu. V rámci fáze předcházející zveřejnění návrhu upravuje správní řád pouze povinnost správního orgánu projednat návrh s dotčenými orgány (což však zřetelně nebylo v posuzovaném případě namístě), takže z hlediska zákonnosti procesu přijímání napadeného OOP je zcela nerozhodné, jakým způsobem se projednávání návrhu napadeného OOP vůbec ocitlo na pozvánce na zasedání zastupitelstva, neboť tato „fáze“ není součástí úpravy procesu pořizování OOP, a tudíž ani její případné vady nemohou jakkoli ovlivnit zákonnost napadeného OOP. Nadto navrhovatel v návrhu neuvedl, že by se tvrzená procesní vada (kterou soud neshledal) jakkoli dotkla jeho veřejných subjektivních práv.
26. Tvrzení o negativním zásahu do právní sféry navrhovatele pak zcela postrádá i jím namítané nesprávné vyznačení dne účinnosti napadeného OOP (10. 7. 2024 namísto 11. 7. 2024), přičemž krajský soud souhlasí s odpůrkyní, že takový zásah není vůbec myslitelný. Navrhovatel si byl zřetelně schopen správný den nabytí účinnosti napadeného OOP vypočítat a návrh k soudu na zrušení předmětného OOP podal včas.
27. Námitky absence zahájení řízení a vyznačení nesprávného data účinnosti napadeného OOP jsou tudíž nedůvodné.

Odůvodnění napadeného OOP

28. Další obsáhlá skupina návrhových bodů směřovala proti kvalitě odůvodnění napadeného OOP. Soud proto předně připomene základní právní rámec a obecná judikатурní východiska týkající se požadavků na odůvodnění OOP.
29. Podle § 173 odst. 1 správního řádu musí OOP obsahovat odůvodnění, v němž s ohledem na přiměřené užití § 68 odst. 3 správního řádu na OOP (§ 174 odst. 1 správního řádu) nesmí chybět esenciální obsahové náležitosti odůvodnění běžného správního rozhodnutí, tj. důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (viz rozsudek ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS).
30. Současně je však podle ustálené judikatury třeba poukázat na nutnost rozlišovat mezi odůvodněním OOP jako takového, jež může být do určité míry obecné, a odůvodněním rozhodnutí o námitkách, na něž jsou kladeny nároky vyšší, z čehož plyne i rozdílný přístup k soudnímu přezkumu těchto dvou odůvodnění (viz odst. 30 rozsudku NSS ze dne 30. 8. 2024, č. j. 6 As 367/2023-49, odkazující na nález Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2018, sp. zn. I. ÚS 178/15). Požadavky na odůvodnění rozhodnutí o námitkách jsou pak v zásadě stejné jako v případě správního rozhodnutí podle § 68 odst. 3 správního řádu. Z odůvodnění rozhodnutí o námitkách tudíž musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje odpůrce námitky uplatněné oprávněnou osobou za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč považuje skutečnosti předestírané oprávněnou osobou za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené (viz např. rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2023, č. j. 8 As 145/2021-51, bod 36 a tam citovanou judikaturu).

31. Odůvodnění napadeného OOP je podle navrhovatele obecné a zejména ničím nepodložené, užité argumenty nedopadají na předmětnou problematiku a jsou tendenční, a tudíž je toto odůvodnění nepřezkoumatelné a diskriminační. Podle odpůrkyně odůvodnění napadeného OOP vyhovuje zákonným i judikатурním požadavkům. Krajský soud souhlasí s odpůrkyní, byť s některými dílčími výhradami – viz níže. Hodnocení kvality odůvodnění napadeného OOP ze strany navrhovatele je podle krajského soudu plně příkrých hodnotících výrazů, velmi chudé je však na konkrétní argumentaci.
32. Navrhovatel předně označil za nepřiléhavý argument odpůrkyně, že v OOP vymezené nemovité věci tvoří areál, který výrazně narušuje venkovský charakter území obce. Podle navrhovatele se jedná o areál bývalého zemědělského družstva, který ve vztahu k obci vždy tvořil venkovský charakter území a který byl pouze revitalizován a rekonstruován. Nadto při provozu zemědělského družstva docházelo k nepoměrně vyšší prašnosti ze zpracování zemědělského produktu než nyní při zpracování sypkých látek za ekologickým účelem, které jsou pravidelně kropeny a zpracovávající společnost je zevrubně kontrolována. Ochranu krajinného rázu podle navrhovatele zajišťuje zákon č. 114/1992 Sb. nebo orgán ochrany přírody svým stanoviskem, nemůže ji však suplovat OOP.
33. V tomto bodě návrhu má podle krajského soudu navrhovatel z části pravdu. Mýlí se sice v tom, že by mu odpůrkyně vytýkala narušení venkovského charakteru území obce areálem jako takovým, neboť odpůrkyně v odůvodnění uvedla, že rozporným s venkovským charakterem území obce je provoz tohoto areálu, tj. činnosti, jež jsou v něm uskutečňovány (drcení, třídění a další formy zpracování odpadů), nikoli areál sám, resp. jeho vizuální podoba. Přisvědčit je však třeba navrhovateli v tom, že zdůvodnit stanovení výše místního koeficientu daně z nemovitých věcí není způsobilé tvrzení, že podnikatelská činnost v daném areálu zasahuje do zákonem chráněného zájmu v podobě ochrany krajinného rázu, neboť *předmětný areál představuje místní „dominantu“, jež je nesouladná s venkovským charakterem obce*. Tuto tezi ale odpůrkyně uvedla až v závěru odůvodnění rozhodnutí o námitkách navrhovatele, přičemž ji uvodila souslovím „pro úplnost“ a uvedla ji v souvislosti s reakcí na navrhovatelem namítaný chátrající stav nemovitostí jiných vlastníků. Je tak zcela zřejmé, že se nejednalo o nosný důvod, nýbrž o důvod podpůrný a zbytný.
34. Dále navrhovatel namítl, že je v předmětném areálu podnikatelská činnost provozována na základě platných povolení a v souladu se všemi jejich podmínkami, takže argumentace negativními dopady této činnosti na životní prostředí a území obce je tendenční. Podle navrhovatele předmětný areál disponuje odbornými posudky, studiemi, protokoly o zkouškách, provozním řádem a dalšími dokumenty dokazujícími, že jeho dopad na životní prostředí, vodu, ovzduší, krajinný ráz atp. je minimální či neexistuje. Všechny odpůrkyní uváděné argumenty jsou podle navrhovatele předmětem povolovacích a dalších správních řízení pro předmětné druhy podnikání, do nichž má odpůrkyně právo zasahovat a vyjadřovat se k nim, což také činí. Jejich překlopením do OOP a diskriminačním stanovením místního koeficientu dochází k flagrantnímu zneužití práva.
35. S tímto závěrem krajský soud nesouhlasí. K argumentaci dispozice veřejnoprávními povolovacími akty společností B. krajský soud ve shodě s odpůrkyní uvádí, že tyto akty samy o sobě neznamenají, že vlivem činnosti společnosti B. na pozemcích navrhovatele nedochází ke vzniku negativních externalit. Odpůrkyně dospěla ke správném závěru, že povolovací akty mohou pouze dokládat, že by činnost této společnosti měla dosahovat určitých limitů, při jejichž dodržení je možné tuto provozovat, což však neznamená, že je činnost společnosti B. prostá negativních vlivů na své okolí. Krajský soud pak souhlasí i

s tvrzením odpůrkyně, že takový závěr by odporoval i obsahu podkladů, na které odkázala v odůvodnění rozhodnutí o námitce navrhovatele. Dispozice veřejnoprávními povolovacími akty neznámá, že vlivem povolené činnosti nedochází ke vzniku negativních externalit, nýbrž tyto akty pouze dokládají, že činnost musí dosahovat stanovených limitů a je možné ji provozovat za stanovených podmínek.

36. Další závažnou vadou odůvodnění napadeného OOP je podle navrhovatele absence podkladů. Podle navrhovatele nejsou nijak podložena tvrzení odpůrkyně o nárůstu hluku, prašnosti, velké produkci CO₂ a zhoršení dopravně bezpečnostní situace v důsledku pohybu nákladních automobilů do a z areálu, přičemž nestačí odkaz na nadnárodní dokumenty ke změně klimatu, které územní samosprávný celek nezavazují, a aplikace v nich obsažených globálních doporučení na izolované prostředí malé obce.
37. Krajský soud zjistil, že odpůrkyně v odůvodnění napadeného OOP uvedla, že nemovitě věci vymezené ve výrokové části tvoří areál, v němž dochází k podnikání v oblasti zpracování odpadů (drcení, třídění a zpracování skleněných, dřevěných i plastových odpadů, nakládání s nebezpečnými odpady nebo vážení rozměrných nákladů). Materiály jsou podle odpůrkyně do areálu a z něj sváženy nákladními automobily, přičemž doprava nákladních automobilů do areálu a z něj nárazově dosahuje vyšších desítek nákladních aut denně, čímž tvoří velkou část celkového objemu silniční dopravy na území obce a výraznou většinu nákladní dopravy na území obce. V důsledku provozu nákladních automobilů obsluhujících vymezené nemovitě věci pak podle odpůrkyně dochází na území obce k nárůstu hluku a prašnosti, k výraznému zhoršení dopravně bezpečnostní situace a v delším období pak k narušení statiky budov sousedících s frekventovanými pozemními komunikacemi. Vlastníci pozemních komunikací musí podle odpůrkyně vinou provozu nákladních automobilů také výrazně častěji provádět jak údržbu (čištění), tak opravy. Dále odpůrkyně uvedla, že z hlediska veřejného zájmu přesahujícího území obce nelze pominout environmentální dopady provozu areálu. Provoz areálu a intenzivní nákladní doprava zajišťující jeho obslužnost podle ní produkuje výrazné množství CO₂ do ovzduší. Dále pak dodala, že negativní vliv má provoz areálu s rozsáhlými zpevněnými plochami též na zadržování vody v krajině, které je jedním z největších soudobých environmentálních problémů na území ČR.
38. Navrhovatelka má sice pravdu v tom, že odpůrkyně v odůvodnění samotného napadeného OOP zmínila zejména četné mezinárodní dokumenty týkající se změny klimatu a zesilování skleníkového efektu a obecné evropské a celosvětové cíle v oblasti boje s globálním oteplováním (Šestá hodnotící zpráva Mezivládního panelu OSN pro změnu klimatu, expertní stanovisko Akademie věd České republiky č. 4/2020: Klimatická změna – fenomén současnosti, Pařížské dohody z roku 2015, klimaticko-energetický balíček z roku 2009 a 2014, balíček legislativních návrhů Evropské komise „Fit For 55“ zveřejněný v červenci 2021, Rámcová úmluva OSN o změně klimatu, Strategie resortu Ministerstva zemědělství ČR s výhledem do roku 2030, Státní politika životního prostředí 2030 s výhledem do 2050 a Strategický rámec Česká republika 2030), a nikoli konkrétní podklady, na jejichž základě učinila závěr, že činnost podnikatelských subjektů v předmětném areálu výše popsáním způsobem skutečně negativně do života obce zasahují.
39. Takové konkrétní podklady a z nich vyplývající zjištění ale odpůrkyně dle zjištění soudu zmínila v odůvodnění rozhodnutí o námitkách navrhovatele, a to konkrétně závazné stanovisko Krajského úřadu Olomouckého kraje k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí ze dne 9. 11. 2023, č. j. KUOK 112383/2023 a rozptylovou studii zpracovanou Ing. H. K. v únoru 2021 k záměru „Logistické odpadové centrum B. S.,

optimalizace provozu“. Námitka absence konkrétních podkladů je tudíž obsahem odůvodnění napadeného OOP (resp. rozhodnutí o námitkách, jež s ním činí jeden celek) vyvrácena. Krajský soud pouze nesouhlasí s dodatkem odpůrkyně ve vyjádření k návrhu, že posuzování vlivů na životní prostředí jsou podrobovány záměry, u nichž je premisa, že negativní vlivy, které emitují do okolí, přesáhnou stanovené limity, avšak předmětem soudního přezkumu není vyjádření k návrhu, nýbrž napadené OOP.

40. Dále se navrhovatel ohradil vůči označení za původce benzo[a]pyrenu (dále „BaP“). Krajský soud zjistil, že odpůrkyně v rozhodnutí o námitkách navrhovatele, tj. nikoli v odůvodnění OOP samotného uvedla, že z rozptylové studie, která byla zpracována v rámci posuzování vlivů provedení záměru Logistického odpadového centra B. S., optimalizace provozu, vyplývá, že již v současnosti má podnikatelská činnost společnosti B. významný vliv na přítomnost BaP v blízkém okolí. K tomu nejprve s odkazem na odbornou zprávu z roku 2020 uvedla odpůrkyně obecné údaje o škodlivosti BaP při jakékoli expozici, a následně s odkazem na rozptylovou studii uvedla, že vlivem realizace záměru společnosti B. dojde dokonce k překročení imisního limitu této látky o 20 % v nejbližších oblastech.
41. Podle navrhovatele odpůrkyně u odborné zprávy nevysvětlila, jak se tato vztahuje ke konkrétnímu místu a situaci. Dále uvedl, že podle všech oficiálních zdrojů pocházejí emise BaP takřka výhradně z lokálního vytápění domácností (97 až 98 %), zatímco podíl silniční dopravy na emisích BaP je zanedbatelný. S tímto hodnocením se ale krajský soud neztotožňuje. Odpůrkyně sice zmínila i obecný podklad k vysvětlení škodlivosti BaP, stěžejní a pro posouzení věci relevantní závěr ale učinila z rozptylové studie, tj. dokumentu, který se týkal přímo provozu navrhovatelem ovládané společnosti B., jenž mu tak musel být znám. Krajský soud přitom také ověřil, že na str. 18 předmětné rozptylové studie (na který odpůrkyně výslovně odkázala) je v kapitole hodnocení stávajícího znečištění v předmětné lokalitě skutečně uvedeno, že v hodnocených bodech zájmového území nedochází k překračování imisních limitů vyjma koncentrací BaP, jehož imisní limit je v nejbližších obydlených oblastech překračován o cca 20 %, a dále, že v širším okolí zájmového území jsou imisní koncentrace BaP stejné nebo vyšší.
42. Požadavky navrhovatele na zpracování znaleckých posudků, odborných studií, či prokazování frekvence údržby a oprav pozemních komunikací, po nichž se pohybují nákladní vozidla přivážející materiál do předmětného areálu, považuje krajský soud shodně s odpůrkyní za přemrštěné a vedoucí k praktické neaplikovatelnosti institutu OOP ke stanovení místního koeficientu. Naopak využití podkladů zpracovaných v průběhu procesu posuzování vlivů na životní prostředí, či jakýchkoli jiných správních procesů, se jeví jako přílehavé a zcela dostačující, stejně jako argumentace obecně známými skutečnostmi, jakými jsou třeba to, že provoz těžkých nákladních automobilů svážejících dřevní a stavební odpad imituje hluk a prach, může znečišťovat pozemní komunikace, popřípadě tyto poškozovat.
43. Dále navrhovatel ve vztahu k odůvodnění napadeného OOP namítal, že odpůrkyně postupovala diskriminačně, neboť ač hovoří o negativních vlivech celého areálu, zvýšeným koeficientem postihla jen některé pozemky, které jej tvoří (převážně pozemky navrhovatele). Odpůrkyně podle něj sice uvedla, že jednotlivé vlastníky nemovitostí v areálu odlišila podle vlivů jejich (podnikatelské) činnosti a externalit, které v důsledku jejího provozování vznikají, nespecifikovala však, jaké činnosti ve vztahu k jakým nemovitostem posuzovala, ani nedoložila konkrétní vliv jednotlivých nemovitých věcí na tvrzené negativní dopady na obec. Takový postup je netransparentní, překvapivý a nelegitimní. K této námitce viz níže v kapitole týkající se rozhodnutí o námitkách.

44. Navrhovatelí lze sice přisvědčit, že tvrzení odpůrkyně o tom, že „na celém území obce provoz areálu snižuje cenu nemovitých věcí“, postrádá bližší argumentaci a podklad. Jelikož se ale v odůvodnění napadeného OOP jednalo o jedinou větu a argument zcela zjevně podpůrný a postradatelný, pak absence konkretizace a podkladů tohoto dílčího argumentu nezpůsobuje nepřezkoumatelnost odůvodnění napadeného OOP jako celku, jenž je jinak dostatečné.
45. Kromě výše vypořádaných námitek nepřezkoumatelnosti namítal navrhovatel i to, že v odůvodnění napadeného OOP chybí řádné zdůvodnění zvolené výše koeficientu. K této námitce odpůrkyně ve svém vyjádření uvedla, že výše koeficientu 3 má již historickou tradici v obecně závazné vyhlášce č. 1/2023 a že zohledňuje význam negativních externalit vznikajících na vymezených nemovitostech. Požadavek na konkrétní zdůvodnění zvolené výše prostřednictvím výpočtů a kalkulace nákladů označila odpůrkyně za přemrštěný.
46. K tomu, zda je obec povinna zdůvodnit konkrétní výši koeficientu, se již vyjádřil NSS ve výše uvedeném rozsudku ze dne 24. 7. 2025, č. j. 1 Afs 82/2025-33, ve věci OOP L., v jehož odst. [45] uvedl: „Odůvodnění toho, proč odpůrce zvolil v zákonem umožněném rozptylu od 0,5 do 5 (§ 12 odst. 1 zákona o dani z nemovitých věcí) právě onu určitou výši koeficientu, nemusí opatření obsahovat. Jde totiž o výsledek politické úvahy, za kterou nesou zastupitelé odpůrce politickou odpovědnost. Ústavní soud v tomto ohledu odmítl „v daňových otázkách hledat věcně správné, žádoucí či optimální řešení“ a to i „z pohledu samotné výše daně (sazby daně), tj. obecně daňové zátěže“ (nálezní pléna ÚS ze dne 18. 5. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 87/20, bod 110). Obdobně to platí i pro nastavování sporného koeficientu. Není úkolem správních soudů kontrolovat, zda zvolená výše koeficientu je správná, dostatečná či optimální.“ Za limit v tomto ohledu pak NSS v odst. [46] označil případné zavedení rdousící výše koeficientu, jež však následně prakticky vyloučil s ohledem na zákonné omezení výše koeficientu. Krajský soud se s tímto závěrem NSS zcela ztotožňuje, a tudíž uzavírá, že ani tato námitka navrhovatele není důvodná.

Rozhodnutí o námitkách

47. Zbylé námitky (kapitola IV. návrhu) se týkaly vad rozhodnutí odpůrkyně o námitkách navrhovatele.
48. Předně navrhovatel v odůvodnění rozhodnutí o svých námitkách postrádal vysvětlení odlišného přístupu odpůrkyně k vlastníkům jednotlivých pozemků, ačkoli dle svého tvrzení namítal, že je návrh diskriminační a zakládá nerovnost mezi jednotlivými subjekty. Odpůrkyně podle něj sice označila předmětný areál za negativum jako celek, nevysvětlila však, proč z nemovitostí do něj náležejících nezahrnula do návrhu pozemky parc. č. st. XH, XI a st. XJ, jejichž vlastníky tak zvýhodnila. Uvedla-li odpůrkyně v odůvodnění rozhodnutí o námitkách navrhovatele, že skutečně mezi jednotlivými subjekty, které vlastní nemovitosti v daném areálu rozlišovala na základě „objektivních důvodů v podobě vlivů jejich (podnikatelské) činnosti a externalit, které v důsledku jejího provozování vznikají“, pak tím nerovný přístup přiznala, přičemž z návrhu ani napadeného OOP není zřejmé, jaké činnosti a externality odpůrkyně posuzovala. Dále odpůrkyně podle navrhovatele do návrhu nezahrnula ani jeho pozemek parc. č. XK, ač je pro rozlohu areálu významný, což činí její postup nepřehledným.

49. Z námitek navrhovatele proti návrhu soud zjistil, že navrhovatel skutečně namítal, že návrh napadeného OOP zakládá nerovnost mezi jednotlivými subjekty a je diskriminační, neboť mu stanoví povinnost platit násobně vyšší daň za nemovitosti nacházející se v areálu bývalého ZD v S., zatímco jiné subjekty nacházející se v témže areálu tuto povinnost nemají. Konkrétně pak zmínil, že tuto povinnost nemá mít členka zastupitelstva a bývalá starostka J. R., ač také vlastní nemovitosti v předmětném areálu, dále že v návrhu zmíněn pozemek parc. č. X dvakrát, že celá řada pozemků v návrhu uvedených není vůbec určena pro zpracování odpadů, že je mu přičítána k tíži podnikatelská činnost nájemních a cizích subjektů, neboť on sám s odpady nenakládá. Následně ještě navrhovatel doplnil, že J. R. po mnoho let na své budově parc. č. st. XL nerespektuje pravomocné rozhodnutí o udržovacích pracích, tato budova chátrá a zatěžuje své okolí svým tristním technickým stavem a vzhledem, což platí i budově manželů R. parc. č. st. XJ, popř. o nemovitostech O. K. Závěrem pak ještě navrhovatel dodal, že obec absurdně zvyšuje daň i sama sobě, a to k pozemkům, jež nesouvisejí s provozem areálu či podnikání v oblasti nakládání s odpady.
50. Z odůvodnění zamítavého rozhodnutí o uvedené námitce soud zjistil, že odpůrkyně předně přiznala, že návrh OOP vskutku rozlišuje mezi jednotlivými subjekty vlastníci nemovitosti v daném areálu, a to na základě objektivních důvodů v podobě jejich (podnikatelské) činnosti a externalit, které v důsledku jejího provozování vznikají, což ale označila za postup, který zákonná úprava i judikatura, konkrétně nález Ústavního soudu ze dne 18. 7. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 24/23 vyžadují. Dále odpůrkyně odkázala na vypořádání předchozí námitky společnosti M., s. r. o., vlastníka pozemku parc. č. st. XJ. Následně uvedla, že manželé R., resp. J. R., ani O. K. své nemovitosti nevyužívají k podnikatelské činnosti, která by měla za následek vznik negativních externalit, např. zvýšenou dopravní zátěž, hluk a prašnost. Navrhovatelem zmíněný nevhodný stav některých nemovitostí jiných vlastníků označila odpůrkyně za negativní externalitu, jež by byla svými dopady srovnatelná s činnostmi jiných subjektů, zejména společností M., s. r. o. a B., např. z hlediska negativních vlivů na pozemní komunikace a stav ovzduší. Za takových okolností by podle odpůrkyně nebylo spravedlivé, aby byly i tyto nemovitosti zatíženy zvýšenou daní z nemovitostí. Poté odpůrkyně vysvětlila, proč považuje podnikatelskou činnost společnosti B. za přičitatelnou navrhovateli, jakožto vlastníku jí pronajatých pozemků, připomněla, že navrhovatel nerozporuje, že společnost B. provozuje těžkou nákladní dopravu, přičemž zvýšenou dopravní zátěž v lokalitě lze podle odpůrkyně považovat za negativní externalitu, jež souvisí s nárůstem hladiny hluku v obci, znečišťováním okolních pozemních komunikací vlivem dopravní obslužnosti areálu, v němž jsou podnikající subjekty závislé na dodávkách materiálu, čímž dochází také k víření prachu a dalších látek negativně ovlivňujících kvalitu ovzduší v obci.
51. K námitkám navrhovatele ke konkrétním pozemkům odpůrkyně uvedla, že v návrhu uvedený vlastní pozemek parc. č. XM se rozhodla z výrokové části vypustit, neboť jsou obecní pozemky podle § 4 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona o dani z nemovitých věcí od daně osvobozeny. Dále odpůrkyně uvedla, že zatímco předmětný areál představuje místní dominantu nesouladnou s venkovským charakterem obce, dopady nemovitých věcí manželů R. a pana O. K. jsou podle ní i v tomto ohledu nesrovnatelné, neboť jde jen o několik málo nemovitých věcí, jejichž negativní vliv je spatřován jen v nevhodném technickém stavu. Zdůraznila přitom, že negativní dopady na krajinný ráz nejsou výlučným důvodem zavedení místního koeficientu. Závěrem pak odpůrkyně dodala, že provoz živnosti O. K. je dle údajů u živnostenského rejstříku dlouhodobě přerušen.

52. Krajský soud uvádí, že požadavky na podrobnost odůvodnění rozhodnutí o námitkách jsou vždy přímo odvislé od podrobnosti a kvality uplatněných námitek – čím obecněji je námitka formulována, tím obecnější může být i odůvodnění jejího zamítnutí. Z komparace shrnutého obsahu námítky navrhovatele proti návrhu a jejího vypořádání odpůrkyní je podle krajského soudu zřejmé, že se odpůrkyně s námitkami navrhovatele vypořádala způsobem odpovídajícím jejich obecnosti.
53. V návrhu soudu navrhovatel vytýkal odpůrkyni, že z regulace vyňala pozemky parc. č. st. XH, XI, st. XJ, a dále XK.
54. Podle údajů z katastru nemovitostí je vlastníkem pozemku parc. č. st. XH pan N. R., bytem X, X T., vlastníkem pozemku parc. č. XI manželé R., pozemku parc. č. XJ společnost M., s. r. o. a pozemku parc. č. XK sám navrhovatel.
55. V námitkách proti návrhu OOP však konkrétně označil navrhovatel za diskriminační jen vynětí pozemků manželů R. a O. K., takže nelze odpůrkyni vytýkat, že se výslovně navrhovatelem nezmíněným pozemkům, zejména pozemku pana N. nevěnovala. Důvody vynětí pozemku manželů R., tj. i pozemku parc. č. XI, jakož i pozemků O. K. (jejichž konkrétní parcelní čísla navrhovatel nezmínil v námitkách proti návrhu OOP ani v návrhu soudu) rozhodnutí o námitce obsahuje. Odpůrkyně v odůvodnění rozhodnutí vysvětlila, že tyto osoby své pozemky nevyužívají k podnikatelské činnosti, jež by měla za následek vznik negativních externalit v podobě zvýšené dopravní zátěže, hluku a prašnosti, jak tomu je např. právě v případě činnosti společnosti B., jež podniká na pozemcích navrhovatele, a dále k O. K. výslovně poukázala na dlouhodobé přerušení výkonu živnosti. Tyto skutečnosti přitom navrhovatel v návrhu nepopřel a netvrdil ani, že by činnost produkující negativní externality na svém pozemku parc. č. st. XH vyvíjel jeho vlastník R. N., či případný uživatel tohoto pozemku. Z odůvodnění rozhodnutí odpůrkyně o námitce navrhovatele je tudíž zřejmé, že negativními externalitami, které odpůrkyně považovala za relevantní pro zahrnutí konkrétních nemovitostí do výroku napadeného OOP, byly právě negativní vlivy na okolí na pozemní komunikace v obci, hluchnost a prašnost. Vytýkanou nepřezkoumatelností tudíž rozhodnutí o námitkách v tomto ohledu netrpí.
56. Vůči pozemku parc. č. st. XJ se navrhovatel v námitkách nevymezoval, neboť tento byl v návrhu zmíněn, takže se ve vztahu k němu navrhovatel nemohl cítit diskriminován. Vypuštěn z výrokové části napadeného OOP byl tento pozemek až k námitce jeho vlastníka, společnosti M., s. r. o., neboť odpůrkyně vyhověla její námitce, že tento konkrétní pozemek ke své podnikatelské činnosti nevyužívá, jelikož se na něm nachází stavba jiného vlastníka (podle údajů z katastru nemovitostí se jedná o zemědělskou stavbu bez čísla popisného a evidenčního, jejímž vlastníkem je Mgr. M. T.). Ani v tomto případě navrhovatel v návrhu netvrdí, že by tomu tak nebylo.
57. Ve vztahu k pozemku samotného navrhovatele parc. č. XK je z podstaty věci vyloučeno, aby jeho nezahrnutím do výroku napadeného OOP byl navrhovatel sám jakkoli diskriminován. Odpůrkyně ve vyjádření k návrhu označila neuvedení tohoto pozemku navrhovatele ve výroku napadeného OOP za administrativní chybu. Navrhovatel tak sice mohl být podle krajského soudu absencí tohoto pozemku v návrhu OOP zmaten, v žádném případě tím však nemůže být nijak dotčen na svých veřejných subjektivních právech, neboť tato skutečnost je navrhovateli naopak ku prospěchu, jelikož vede k jeho nižšímu daňovému zatížení.

58. Navrhovatelem tvrzený nedobrý technický stav stavby J. R. nacházející se na pozemku parc. č. st. XL (jehož vlastníkem je Mgr. E. T.) ani blíže nespecifikovaných staveb O. K. nemohl být podle krajského soudu důvodem nerovného zacházení ze strany odpůrkyně, ani pokud by byl prokázán. Nesoulad areálu, v němž se nacházejí nemovitosti navrhovatele, s venkovským charakterem území obce, byl totiž odpůrkyní v odůvodnění rozhodnutí o námitkách označen za pouze druhotný důvod pro zavedení místního koeficientu. Za stěžejní důvod odpůrkyně jednoznačně označila produkci negativních externalit v podobě dopravní zátěže, hluku a znečištění. Porovnávání významu zmíněných estetických závad jednotlivých nemovitostí pro obec tudíž postrádá jakýkoli význam.
59. Podle krajského soudu tedy navrhovatel není obětí libovůle ani diskriminačního postupu odpůrkyně, místní koeficient nebyl stanoven jen ve vztahu k jeho nemovitostem, přičemž vynětí nemovitostí nacházejících se v předmětném areálu z působnosti napadeného OOP, u nichž navrhovatel v námitkách konkrétně označil postup odpůrkyně za diskriminační, odpůrkyně přesvědčivě a v míře odpovídající podrobnosti námitky navrhovatele zdůvodnila. Navrhovatelem zmíněné okolnosti nenasvědčují tomu, že by byl vystaven nerovnému zacházení na základě zakázaného (diskriminačního) důvodu.
60. Dále navrhovatel v návrhu odpůrkyni vytkl, že při vypořádání námitek uvedla nepravdivá a nepodložená tvrzení o množství nákladní dopravy mířící z a do předmětného areálu. Ta se podle navrhovatele s ohledem na umístění tohoto areálu cca 300 m severně od prvního obydleného domu skrz obec vůbec neuskutečňuje, resp. uskutečňuje jen v zanedbatelném rozsahu.
61. Krajský soud zjistil, že odpůrkyně v odůvodnění návrhu OOP uvedla, že nemovité věci vymezené ve výrokové části tvoří areál, v němž dochází k podnikání v oblasti zpracování odpadů, přičemž materiály jsou do areálu a z něj sváženy nákladními automobily s tím, že doprava nákladních automobilů do areálu a z něj nárazově dosahuje vyšších desítek nákladních aut denně, čímž tvoří velkou část celkového objemu silniční dopravy na území obce a výraznou většinu nákladní dopravy na území obce.
62. Navrhovatel ale podle zjištění soudu v námitkách proti návrhu odpůrkyní tvrzené údaje o množství nákladní dopravy (nárazově vyšší desítky nákladních aut denně) nijak nezpochybnil. Odpůrkyně tak opět neměla žádný důvod v reakci na námitky navrhovatele svá tvrzení o počtu nákladních automobilů mířících z a do areálu nijak blíže rozvádět a dokládat. Skutečnost, že je společnost B., jež na pozemcích navrhovatele podniká, zpracovatelem odpadu, navrhovatel nezpochybnil. Z výše zmíněné rozptylové studie z února 2021, jež je součástí pořizovací dokumentace a již dokládala v rámci posuzování vlivu záměru na životní prostředí sama společnost B., ostatně vyplývá, že předmětem činnosti tohoto odpadového centra je shromažďování, sběr, výkup, třídění, skladování, úprava, využívání a případně i odstranění odpadů, k čemuž jsou v areálu provozována dvě zařízení, a to drtič dřevního odpadu a drtič a třídič stavební suti. Tudíž je v tomto ohledu dostačuje logický a nezpochybnitelný závěr odpůrkyně uvedený v rozhodnutí o námitce navrhovatele, že jsou subjekty podnikající v areálu (včetně navrhovatele) závislé na dodávkách materiálu (tj. odpadu), který zpracovávají. Nezanedbatelnost nutného množství nákladní dopravy zásobující společnost B. pak podle krajského soudu plyne i z odkazu odpůrkyně na výstupy procesu posuzování vlivů záměru společnosti B. na životní prostředí, jenž měl spočívat navýšení kapacity zpracovávaných odpadů v logistickém odpadovém centru S. z 6 000 t/rok na 100 000 t/rok.

63. Tvrzení navrhovatele o vzdálenosti předmětného areálu bývalého zemědělského družstva od obydlené části obce S. sice odpovídá veřejně dostupným mapovým podkladům, nijak však samo o sobě nepopírá tvrzení odpůrkyně, že dopravní obsluha tohoto areálu probíhá přes její území. Navrhovatel totiž netvrdí, že by veškerý odpad, který B. zpracovává, byl do předmětného areálu dovážěn výlučně ze severu, tj. od P., a nikoli i z jihu, tj. přes S. Naopak ze zmíněné rozptylové studie, na niž odpůrkyně v odůvodnění rozhodnutí o námitkách navrhovatele odkázala, vyplývá nejen to, že v souvislosti s navýšením kapacity zpracovávaných materiálů dojde k navýšení intenzity dopravy související s provozem logistického centra, nýbrž i to (viz str. 12, tabulka č. 8 této studie), že dle sčítání vozidel provedeného společností T. s. o. o. O. spol. s r. o. v prosinci 2020 na komunikaci III/43620 již před realizací záměru rozšiřujícího kapacitu projíždělo na uvedené komunikaci z jižního směru, tj. přes obec S., 75 nákladních vozidel, a dále že po rozšíření kapacity je počítáno s intenzitou dopravy z jižního směru v počtu 91 nákladních automobilů.
64. Odpůrkyně tudíž nepochybila tím, že nepodepřela svá tvrzení o množství nákladní dopravy obsluhující předmětný areál podrobnějšími statistickými zjištěními. K uvádění podrobných údajů z předmětné rozptylové studie o počtu nákladních automobilů v rozhodnutí o námitce neměla odpůrkyně důvod, neboť navrhovatel její shrnující závěr o vyšších desítkách nákladních automobilů projíždějících obcí žádnou konkrétní námitkou nezpochybnil.
65. Navrhovateli nelze přisvědčit ani v tom, že by odpůrkyně uvedla fabulační a nepravdivá tvrzení o tom, že navrhovatel v areálu nakládá s nebezpečnými odpady. Odpůrkyně totiž ve vztahu k navrhovateli uvedla v odůvodnění rozhodnutí o jeho námitce pouze to, že „*podnikatelská činnost společnosti B. podle obchodního rejstříku spočívá mj. v podnikání v oblasti nakládání s nebezpečnými odpady*“, nikoli, že s nimi společnost B. také nakládá. Toto tvrzení je přitom pravdivé, neboť společnost B. má ve veřejném rejstříku mezi předměty podnikání (na prvním místě) skutečně zapsáno „*podnikání v oblasti nakládání s nebezpečnými odpady*“. Současně krajský soud uvádí, že ve vztahu k povaze B. zpracovávaného odpadu odpůrkyně dále nečinila žádné závěry a druhem zpracovávaného odpadu stanovení místního koeficientu nezdůvodňovala.
66. Důvodná není podle krajského soudu ani námitka navrhovatele, že z odůvodnění OOP, resp. rozhodnutí odpůrkyně o jeho námitkách není zřejmé, kterých z vymezených nemovitostí se má určení k využití pro zpracování odpadů týkat. Z odůvodnění napadeného OOP je podle krajského soudu zřejmé, že využití pro nakládání s odpady spojila odpůrkyně se všemi nemovitostmi zmíněnými ve výroku tohoto OOP, jež nazývá souborně areálem. Tvrzení, že se některé konkrétní nemovitosti z předmětného výčtu tato činnost netýká, mohl navrhovatel uplatnit v námitkách proti návrhu, což ale podle zjištění soudu neučinil. Odpůrkyně přitom např. ke konkrétní námitce společnosti M., s. r. o. jeden z jejích pozemků z výroku OOP vyloučila. Lze tudíž předpokládat, že pokud by i navrhovatel konkrétní pozemek označil a vysvětlil, proč právě pro něj neplatí, že by na něm společnost B. prováděla nakládání s odpady, odpůrkyně by neměla důvod postupovat odlišně. Navrhovatel ale žádnou ze svých dotčených nemovitostí konkrétně neoznačil, a to ani v námitkách, ani v nyní v návrhu. V tom se omezil na obecné tvrzení, že „*nikoli všechny vymezené nemovité věci slouží k činnosti zpracování odpadů*“.
67. Pravdivé není podle krajského soudu ani tvrzení, že by odpůrkyně navrhovateli k jeho tíži přičítala řádně povolenou a schválenou činnost, k níž v předmětném areálu dochází, jež je navíc prováděna jiným subjektem než navrhovatelem. Odpůrkyně se podle krajského soudu

v odůvodnění rozhodnutí o námitkách podrobně vypořádala s námitkou navrhovatele, že je mu přiřítána k tíži činnost cizích subjektů. Odpůrkyně vysvětlila, že navrhovateli, jakožto vlastníku pozemků, je přiřítatelná činnost společnosti B., která je využívá ke své podnikatelské činnosti, neboť navrhovatel je jediným společníkem jediného akcionáře (O. C. C. s. r. o.) této společnosti a taktéž jediným členem správní rady společnosti B. Navrhovatel tedy podle odpůrkyně podnikatelskou činnost společnosti B. zcela ovládá a je jejím skutečným majitelem (disponuje koncovým vlivem a příjmem). Dále odpůrkyně uvedla, že nemožnost stanovení místního koeficientu pro nemovitosti, které vlastník pronajímá společnosti, jejíž podnikatelská činnost vytváří negativní externality, by bylo v rozporu s účelem a smyslem daného ustanovení. Rovněž poznamenala, že navrhovatel může zvýšenou daňovou povinnost „přenést“ na společnost B. prostřednictvím zvýšení nájemného. Proti takto podrobně vyličeným důvodům postupu odpůrkyně však navrhovatel v návrhu nevyřkl žádné konkrétní námitky a jen zopakoval, že je činnost, jež má být zdrojem negativních externalit, provádí jiný subjekt. Krajský soud proto jen obecně uvádí, že postup odpůrkyně aprobejuje. K argumentaci existencí povolovacích aktů se již soud vyjádřil výše.

68. Konečně se podle krajského soudu navrhovatel mylí i v tom, že by mu odpůrkyně dlužila bližší, či přesnější a vnitřně nerozporné vysvětlení účelu použití prostředků získaných zvýšeným daňovým výnosem. Zdůvodnění způsobu, jakým obec naloží se zvýšeným daňovým výnosem, není podle krajského soudu vůbec obsahovou náležitostí odůvodnění takového OOP. Obec je povinna vystříhat se libovůle při výběru nemovitostí, jichž se má místní koeficient týkat. Při stanovení jejich výčtu má postupovat nediskriminačním a odůvodněným způsobem, není však povinna vysvětlovat, a to ani k námitkám dotčených osob, zda a jak výnos získaný díky zvýšení místního koeficientu daně z nemovitých věcí použije. Ostatně případné prohlášení odpůrkyně, jak hodlá získané prostředky využít, by pochopitelně nebylo nijak přezkoumatelné a případný závazek jakkoli vymahatelný. Jakékoli nesrovnalosti, které by snad odpůrkyně v reakci na námitky navrhovatele v odůvodnění rozhodnutí o těchto námitkách v této souvislosti uvedla, by nemohly mít na zákonnost napadeného OOP žádný vliv.

D) Závěr a náklady řízení

69. Jelikož soud neshledal návrhové body důvodnými, návrh podle § 101d odst. 2 s. ř. s. zamítl.
70. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první, podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Při rozhodování o nákladech řízení vycházel krajský soud z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS, podle něhož žalované správní orgány mají, v případě že se nechají právně zastupovat, právo pouze „na náhradu účelně vynaložených nákladů přesahujících jejich běžnou úřední činnost. Příkladem může být řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy (např. územního plánu) vydaného malou obcí, která nedisponuje odborným personálem ani potřebnými finančními zdroji nezbytnými pro vedení složitějšího soudního řízení.“ Krajský soud souhlasí s odpůrkyní, jež se závěru citovaného usnesení dovolávala, že nyní posuzovaný případ splňuje nastíněná kritéria pro přiznání nákladů na zastoupení v řízení úspěšného správního orgánu advokátem. Podle veřejně dostupných údajů (<https://cs.wikipedia.org/wiki/S.> a <https://www.s.cz/organizacni-struktura>) je odpůrkyně velmi malou obcí, v níž žije jen 180

obyvatel a členy jejího obecního úřadu jsou pouze tři osoby (starosta, místostarosta a účetní), tudíž zjevně nedisponuje příslušným odborným personálem pro činění úkonů v soudním řízení, jehož předmětem je přezkum opatření obecné povahy o stanovení místního koeficientu daně z nemovitých věcí. Samotná skutečnost, že zákon zmocňuje obec k vydání opatření obecné povahy k úpravě práv a povinností v určité oblasti, nečiní podle krajského soudu z dané oblasti úpravy obor působnosti obce v tom smyslu, že by musela být taková obec s to pomocí vlastních úředních osob text daného opatření vytvořit, a následně obhájit před soudem. Naopak tvrzení samotného navrhovatele, že v souvislosti s napadeným OOP vystřídala odpůrkyně vícero advokátních kanceláří, svědčí pro závěr, že odpůrkyně využila služeb advokáta již při přípravě textu napadeného OOP, neboť nezaměstnává osoby odborně způsobilé takový dokument připravit, a tudíž pochopitelně využila těchto služeb i k jeho hájení před soudem, obzvláště pokud návrh, na nějž měla reagovat, měl přes 20 stran textu psaných advokátem.

71. Z uvedených důvodů soud přiznal odpůrkyni právo na náhradu účelně vynaložených nákladů na právní zastoupení. Zástupce odpůrkyně učinil v řízení čtyři úkony právní služby, spočívající v převzetí zastoupení, vyjádření k návrhu ze dne 12. 6. 2025 a v dalších dvou podáních ve věci samé ze dne 24. 7. 2025 a ze dne 13. 8. 2025 [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], za něž mu náleží mimosmluvní odměna podle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 5 advokátního tarifu ve výši 4 620 Kč za každý úkon právní služby, tj. za 4 úkony celkem 18 480 Kč, a dále paušální náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 450 Kč za každý úkon právní služby, tj. za 4 úkony celkem 1 800 Kč. Jelikož je zástupce odpůrkyně plátcem daně z přidané hodnoty, je třeba podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšit přiznanou odměnu a náhradu hotových výdajů o částku 4 258,80 Kč, která odpovídá 21 % sazbě této daně z částky 20 280 Kč (18 480 + 1 800). Celkem tak činí náklady řízení odpůrkyně 24 538,80 Kč (18 480 + 1 800 + 4 258,80). Soud uložil navrhovateli povinnost zaplatit odpůrkyni uvedenou částku v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jež nastane jeho doručením. Místo plnění určil soud podle § 149 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 11. září 2025

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu

